

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.322 van 18 mei 2011
in de zaak A. 192.020/XIV-31.053**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kathleen Dassen
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Boomgaardstraat 93
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 30 maart 2009, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 23.557 van 24 februari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 4401 van 4 mei 2009 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

Bij arrest nr. 204.100 van 19 mei 2010 werd de heropening van de debatten bevolen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 maart 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annick Haegeman, die loco advocaat Kathleen Dassen verschijnt voor de verzoeker, en attaché Ben Bettens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 25 augustus 2008 België binnen en verklaart zich op 26 augustus 2008 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 15 oktober 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 november 2008 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 24 februari 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Door het auditoraat voorgesteld ambtshalve middel

Uiteenzetting van het middel

4. Ter terechtzitting stelt het auditoraat voor ambtshalve de schending van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) vast te stellen omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen indien aan die beslissing geen substantiële onregelmatigheid kleeft die hij niet kan herstellen. Volgens het auditoraat raakt de ondertekening van de aanvankelijk bestreden beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal, zonder dat uit die beslissing zelf of uit enig ander stuk blijkt dat de commissaris-generaal zelf verhinderd was, de openbare orde en gaat het om een substantiële onregelmatigheid die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf niet kon herstellen.

Beoordeling

5. De ondertekening van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus door een adjunct van de commissaris-generaal in plaats van de commissaris-generaal zelf, zonder de vermelding dat deze laatste verhinderd is, vormt een substantiële onregelmatigheid die de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had kunnen opwerpen of die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf ambtshalve had kunnen opwerpen. Een middel dat de openbare orde raakt kan voor het eerst in graad van cassatie worden opgeworpen, doch op voorwaarde dat de feitelijke elementen die nodig zijn voor de beoordeling van dat middel uit het bestreden arrest blijken of dat de verzoeker die feiten voor de eerste rechter heeft aangevoerd.

Te dezen heeft de verzoeker dergelijk middel niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen noch heeft deze laatste zelf van die mogelijkheid gebruik gemaakt. De verzoeker heeft integendeel slechts de beoordeling ten gronde van de aanvraag betwist en de motieven inhoudelijk bekritiseerd. Hij heeft nergens melding gemaakt, ook niet in de feiten en zelfs niet op algemene wijze, van de (onregelmatige) ondertekening door een adjunct i.p.v. door de commissaris-generaal. Evenmin worden die feiten in het bestreden arrest vermeld.

Het gaat in die omstandigheden om een nieuw middel dat niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter kan worden opgeworpen, ook niet ambtshalve.

B. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “bewijskracht van een akte”. Hij licht dit als volgt toe:

“Verzoeker werd geweigerd als vluchteling door de raad voor vreemdelingenbetwistingen en eveneens werd hem de subsidiaire bescherming geweigerd.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering van het arrest waarom hem het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingsstatuut werd geweigerd.

De arresten van de RVV moeten overeenkomstig artikel 39/65 van de vreemdelingenwet met redenen omkleed zijn.

Art. 39/65 <Ingevoegd bij W 2006-09-15/71, art. 162; Inwerkingtreding : 01-12-2006> De uitspraken van de Raad zijn met redenen omkleed. Ze worden ondertekend door de voorzitter en een lid van de griffie. Een tussen- of een einduitspraak wordt aan de partijen ter kennis gebracht volgens de modaliteiten bepaald bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit koninklijk besluit kan eveneens de gevallen bepalen waarin kan worden volstaan met een kennisgeving aan de in het geding zijnde administratieve overheden van het dispositief en het voorwerp, alsook de vorm waarin en de voorwaarden waaronder deze beperkte kennisgeving geschiedt en de wijze waarop deze uitspraken voor deze partij in hun totaalversie toegankelijk zijn. De uitspraken van de Raad zijn toegankelijk voor het publiek in de gevallen, in de vorm en onder de voorwaarden bepaald bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. De Raad zorgt voor de publicatie ervan in de gevallen, in de vorm en onder de voorwaarden bepaald bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Het arrest van de RVV is een schending van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en wel om volgende redenen.

Verzoeker kondigde in zijn verzoekschrift aan dat hij nog nieuwe documenten zou neerleggen die zijn asielrelaas steunen. Deze werden per aangetekend schrijven naar de RVV en naar het CGVS opgestuurd, d.d. 26.12.2008.

Het betroffen nieuwe documenten die verzoeker nog nooit eerder voorlegde tijdens zijn asielprocedure aangezien hij ze toen nog niet ter beschikking had.

Het arrest van de raad voor vreemdelingenbetwistingen houdt geen rekening met deze nieuwe documenten, minstens houdt de bestreden beslissing geen afdoende motivering in waarom deze documenten niet voldoende zijn om

verzoeker zijn relaas steun bij te zetten. Bovendien baseert het arrest zich op foute informatie.

1. Het arrest stelt het volgende m.b.t. de nieuwe partij stukken die verzoeker voorlegde:

"Verzoeker breng nieuwe partijstukken aan die zijn rol binnen de partij moeten bevestigen. Partijgetuigenissen hebben echter geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is en ze aldus niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Bovendien staat in die stukken dat verzoeker sinds 2001 reenacting organization secretary was. Dit strookt niet met zijn eerdere verklaring dat hij sinds 2000 niet meer actief de functie van organising secretary bekleedde."

Het argument van de RvV is niet correct. Indien men de nieuwe stukken erop nakijkt blijkt dit niet. Deze stukken worden voor de goede orde eveneens bij dit cassatieberoep gevoegd.

Verzoeker heeft 2 nieuwe documenten van zijn partij voorgelegd. Een document dat over hemzelf handelt en waar in staat dat hij wel degelijk in mei 1999 organising secretary was. Terwijl het andere document niet handelt over verzoeker maar over de heer XXX waaruit blijkt dat deze laatste vanaf 2001 organising secretary was.

Gelet op het voorgaande is de motivering van de raad dan ook niet correct en heeft zij zich duidelijk vergist bij het bekijken van de documenten waardoor zij de verkeerde conclusie getrokken heeft.

Immers deze stukken maken de uitleg van verzoeker m.b.t. zijn functie wel degelijk aannemelijk. Bovendien kan de raad niet stellen dat dit document over verzoeker handelt. Het document stelt bovenaan duidelijk: "this is to certify that XXX son of XXX".... Terwijl het eerste document stelt: "this is to certify that son of XXX..."

Dat gelet op het voorgaande het arrest van de RvV een schending is van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het arrest van de RvV stelt dat getwijfeld mag worden aan de authenticiteit van de nieuwe documenten die verzoeker aanbracht bij schrijven d.d. 26.12.2008. Hoewel het originelen zijn en in het Bengaals opgesteld, stelt de raad dat deze documenten bedrieglijk zouden zijn.

De RvV heeft volle rechtsmacht en een eigen onderzoeksbevoegdheid zodat zij de zaak in zijn geheel kan beoordelen.

De raad is echter ook verplicht haar beslissingen te ondersteunen aan de hand van een afdoende motivering, wat in casu niet het geval is.

De raad heeft de nieuwe documenten niet beoordeeld maar verwijst louter naar de motivering van het cgvs die ingaat op de oude stukken van verzoeker.

Het enige wat de bestreden beslissing stelt omtrent de nieuwe originele stukken:

"De thans neergelegde originele documenten in het Bengaals kunnen weinig overtuigen aangezien verzoeker eerder beweerde dat de Engelstalige documenten ook origineel waren."

Dat hieruit duidelijk blijkt dat de raad de originele documenten niet op zijn authenticiteit onderzocht heeft terwijl dit cruciaal is aangezien het hier over originele documenten gaat.

Dat indien vastgesteld wordt, dat het om originelen gaat, het relaas van verzoeker wel degelijk geloofwaardig voorkomt. De raad had in feite het dossier van verzoeker dienen terug te sturen naar het cgvs minstens had zij in

het arrest moeten motiveren waarom aan de authenticiteit getwijfeld wordt. De motivering die zij thans heeft gegeven in haar verzoekschrift is niet afdoende.

Verzoeker kan niet begrijpen waarom de raad deze originele documenten afwijst als niet geloofwaardig of niet authentiek.

Minstens mag van de raad verwacht worden dat zij zich baseren op objectieve informatie of verder onderzoek doen, wat in casu niet het geval is.

Dat de beslissing van de RVV dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 39/65 van de vreemdelingenwet en de bewijskracht van een akte flagrant schendt.”.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

8.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen spreekt als administratief rechtscollege jurisdictionele beslissingen uit. Derhalve is het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet op zijn arresten van toepassing. Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

8.2. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen worden omkleed. Deze bepaling heeft betrekking op de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

In punt 5.2. van het bestreden arrest wordt betreffende de door de verzoeker per post ingediende nieuwe stukken het volgende gesteld:

“Verzoeker brengt nieuwe partijstukken aan die zijn rol binnen de partij moeten bevestigen. Partijgetuigenissen hebben echter geen officieel karakter zodat hun bewijswaarde slechts relatief is en ze aldus niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Bovendien staat in die stukken dat verzoeker sinds 2001 ‘an acting organization secretary’ was. Dit strookt niet met zijn eerdere verklaring dat hij sinds 2000 niet meer actief de functie van ‘organising secretary’ bekleedde. (...)”.

Daarmee is wel degelijk voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

De Raad van State kan als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten treden door zelf een nieuwe beoordeling aan bepaalde stukken te geven. De kritiek tegen de in het bestreden arrest vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende

de functie van de verzoeker in zijn partij, is tegen een overtollig motief gericht omdat de kwestieuze stukken in het bestreden arrest eerst op algemene wijze onvoldoende worden geacht om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen en vervolgens “bovendien” op een tegenstrijdigheid met een eerdere verklaring wordt gewezen. Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

8.3. In punt 5.3. van het bestreden arrest wordt omstandig en concreet uiteengezet waarom de nieuwe in het Bengaals opgestelde juridische documenten geen afbreuk doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van dezelfde in het Engels opgestelde documenten, met name omdat zij niet door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund en omdat het voorgehouden originele karakter van de Bengaalse documenten niet strookt met de eerder overgelegde Engelse documenten, waarvan de verzoeker ook had beweerd dat ze origineel waren. De verzoeker toont niet aan op welk vlak die motivering niet zou volstaan. Om de bewijswaarde van bepaalde stukken in twijfel te trekken hoeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet noodzakelijk te bewijzen dat die stukken niet authentiek zijn. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

Ook hier kan de Raad van State zich wat de feitelijke beoordeling betreft niet in de plaats van de rechter ten gronde stellen. Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

C. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van de artikelen 39/65 en 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet op. Hij licht dit als volgt toe:

“Verzoeker voerde in zijn beroepsverzoekschrift aan dat de beslissing van het cgvs een schending was van de materiële motiveringsplicht en een schending inhoud van het subsidiaire beschermingsstatuut.

Het arrest laat evenwel na afdoende te motiveren waarom deze beginselen niet geschonden zijn.

Het enige wat in het arrest m.b.t. dit punt staat is het volgende:

"Voor zover artikel 3 EVRM overeenstemt met artikel 48/4 § 2 van de vreemdelingenwet dient te worden vastgesteld dat verweerder terecht stelt dat verzoeker dit middel onvoldoende uitwerkt. De loutere verwijzing naar dit artikel kan onmogelijk gezien worden als een voldoende bewijs dat verzoeker een persoonlijk risico loopt op ernstige schade in de zin van 48/4 § 2 van

voormelde wet. Het volstaat ook niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijkt hier in gebreke.

Verzoeker wenst te benadrukken dat in het beroepsverzoekschrift werd aangekaart dat in de bestreden beslissing van het cgvs geen enkele motivering terug te vinden is waarom men verzoeker de subsidiaire bescherming weigert, behalve in het punt conclusie, waar zij dit statuut aan verzoeker weigeren.

Dit blijkt duidelijk uit pagina 7, 8 en 9 van het verzoekschrift dat bij dit cassatieberoep eveneens gevoegd wordt.

De raad oordeelt in haar arrest louter en alleen over het feit of verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming maar laat na op enige wijze te motiveren waarom zij meent dat de materiële motiveringsverplichting zoals aangehaald in het beroepsverzoekschrift op pagina 7, 8 en 9 niet geschonden is.

Dat hierdoor de beslissing van de rvv niet alleen niet met redenen omkleed is zoals bepaald in artikel 39/65 van de vreemdelingenwet maar eveneens een inbreuk is op artikel 48/4 van het subsidiaire beschermingsstatuut aangezien verzoeker wel degelijk concrete elementen heeft aangebracht om zijn concrete vrees aan te tonen.

Zie pagina 7, 8 en 9 van het beroepsverzoekschrift.

Ook is in het besteden arrest van de RVV niets terug te vinden over de concrete vrees van verzoeker, namelijk zijn vrees voor de RAB en hun crossfire die wel degelijk in het beroepsverzoekschrift in punt 2.3 werd aangehaald.

Dat aangezien de beslissing van het cgvs reeds in gebreke bleef op enige wijze te motiveren omtrent de subsidiaire bescherming, minstens van de raad mag verwacht worden dat zij op deze concrete problematiek ingaan, minstens motiveert waarom de beslissing van het cgvs geen schending uitmaakt van de materiële motiveringsverplichting, temeer omdat wel degelijk concreet werd gesteld wat verzoeker zijn vrees is, namelijk de RAB.

Bovendien antwoord het arrest niet op het argument dat verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing van het cgvs niet werd verwezen naar algemene informatie van het land of de problematiek of op enige wijze verwezen werd naar het administratief dossier waardoor duidelijk vaststaat dat de beslissing van het cgvs totaal niet gemotiveerd is omtrent de subsidiaire bescherming.

Het middel, namelijk punt 2.3 van verzoeker zijn beroepsverzoekschrift is wel degelijk uitgewerkt en argumenteert wel degelijk waarom zij meent dat de materiële motiveringsplicht is geschonden, meer nog, zijn concrete vrees (namelijk RAB) wordt ook uiteengezet.

Nochtans laat de raad in haar arrest na hieromtrent te motiveren.

Verzoeker begrijpt dan ook de redenen van weigering niet en begrijpt niet waarom in eerste instantie het cgvs hieromtrent niet motiveert en daarna de raad wederom hierover niet motiveert.

Dat de RVV op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn beroep niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat op punt 2.3, pagina 7,8 en 9 van het beroepsverzoekschrift niet afdoende wordt geantwoord.

De huidige beslissing en de argumentatie die ervoor gegeven wordt, is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker heeft.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen.”.

10. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

11. De aanvraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt verworpen op grond van de in punt 9. van het bestreden arrest vermelde motivering. Door de devolutieve werking van het hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon deze laatste op eigen gronden en met volle rechtsmacht die aanvraag beoordelen. Hij is bij zijn beoordeling niet gebonden door de motieven van de commissaris-generaal en hij dient dus geen uitspraak te doen over de wettigheid van diens motieven.

De verzoeker had zijn vraag om subsidiaire bescherming voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gesteund op dezelfde feiten als zijn eigenlijke asielaanvraag, met name dat de “RAB” hem zou zoeken omwille van zijn politieke activiteiten en omwille van de tegen hem lopende rechtszaak. Deze elementen zijn in het bestreden arrest aan bod gekomen bij het onderzoek van de asielaanvraag, waarbij werd vastgesteld dat het feitenrelaas, meer bepaald wat betreft de voorgehouden vervolging en de rechtszaak tegen hem, ongeloofwaardig is. De ongeloofwaardigheid van de feiten die zowel voor de vluchtelingenstatus als voor de subsidiaire beschermingsstatus worden ingeroepen, staaft uiteraard ook de afwijzing van deze laatste. Wat dat betreft maakt de verzoeker geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk.

De verwijzing naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, samen met artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, en de verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst en naar algemene rapporten volstaan in het licht van het voorgaande niet om de schending van die bepalingen aan te tonen. De aanvrager moet zelf enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. In het bestreden arrest kon op wettige wijze worden vastgesteld dat de verzoeker wat dat betreft in gebreke blijft om tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te besluiten.

Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien mei tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen